

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník Marie M. Ondrášové · Pozvánky na vánoční akce
Rozhovor s otcem Janem Houkalem · Zprávy z Farní charity
Setkání nad tématem · Zapojte se i vy

ČÍSLO 4 · PROSINEC

JEDNO ADVENTNÍ PŘEDSEVZETÍ

Před léty jsem někde četla nebo slyšela, že by člověk měl každému, s kým mluví, říct něco hezkého.

Rozhodně nejde o nějakou „Pollyanninu hru na radost“ – to by bylo často křečovitě a mnohdy by to toho druhého mohlo hluboce zranit. Ani o to, vypálit od boku první „pozitivní“ větu, která mi přijde na mysl. To by bylo povrchní a neupřímné. Tato na první pohled „sluníčková“ rada totiž jde mnohem víc pod povrch věcí, než by se mohlo zdát. Nabádá mě totiž nejen k vnímavému vidění detailů (když pochválím hezké knoflíčky na halence, můžu se dovědět, že dotyčná ty původní vyměnila, aby svému oblečení dodala šmrnc), ale také k pozornému naslouchání nejen toho, co mi můj protějšek říká, ale také jak to říká, a tak můžu zareagovat i na to, co zůstalo nevyřčeno.

foto Kateřina Fuksová, Člověk a víra

To „něco hezkého“ totiž nemusí nutně být „hezké“ na první pohled, může to být i ono biblické „plakat s plačícími“, a nemusí to ani být vysloveno, někdy stačí druhého vzít za ruku nebo obejmout. Každý projev empatie potěší nebo uleví v zármutku, stejně tak, když se při dalším setkání – třeba i s delším časovým odstupem – zeptám: „Jak to tenkrát dopadlo?“ Tím vším dávám druhému najevo, že mi na něm záleží.

Ráda bych se s vámi podělila o jednu vzpomínku. Na moje pracoviště přišla mladá žena, která měla domluvenou schůzku s kolegou. Přišla o něco dříve a čekala na něj. Byly jsme v místnosti samy dvě a mně bylo trapné jen tak tam sedět, tak jsem se s ní dala do řeči. Jen tak mimochodem jsem poznamenala, že má krásný úsměv. Odpověděla mi, že má za sebou několik bolestivých operací čelisti, a mě až zamrazilo, když jsem si uvědomila, že jsem jí vlastně ani nemohla říct nic hezkého.

Tak mě napadá, že bych to rozhodnutí „říct něco hezkého“ měla zase trochu oprášit...

Maria Mlada Ondrášová

vedoucí chrámového sboru Cantores Cordis a členka pastorační rady farnosti

POZVÁNKY (NEJEN) NA VÁNOČNÍ AKCE FARNOSTI

Vybíráme z bohatého dění uvnitř naší farnosti a představujeme akce, které nás čekají. Kompletní přehled aktuálního dění najdete na našich stránkách srdcepane.cz, na Facebooku, na nástěnce v kostele a také v ohláškách. Rádi byste také vy přispěli svou pozvánkou nebo ohlédnutím? Ozvěte se nám na casopis@srdcepane.cz!

Mikulášská

Milí farníci i ostatní, kteří čtete tyto řádky, rádi bychom vás, vaše děti i vaše vnoučata pozvali na každoroční mikulášskou. Bude se konat ve čtvrtek 5. 12. v 19 hodin v kostele. Přijde za námi Mikuláš, andělé i čert. Nikdo se však nemusí bát, jsme přece v Boží blízkosti. Další informace najdete v ohláškách, na webu farnosti nebo na Facebooku. Těšíme se s vámi na viděnou. *Za pořadatele Milada Provinská*

Farní kafe

Jako každou třetí neděli v měsíci, i před Vánoci se bude konat pravidelné Farní kafe – tentokrát vychází na 15. 12. v 10 hodin v Besídce v zadní části kostela. Naposledy jsme přivítali spoustu nových tváří, příště se tedy těšíme třeba i na vás! *Váš farní kávový servis Yveta a Kateřina*

Rybovka

I letošní rok se opět vrací do jedinečného prostoru kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech Česká mše vánoční J. J. Ryby, jež se s oblibou hrává kolem Štědrého dne. Letos proběhnou dva koncerty této slavné mše, a to v pátek 20. 12. od 20 hodin a ve středu 25. 12. od 15 hodin za dobrovolné vstupné, pod vedením Václava Revendy. Pojdte se spolu s námi zastavit

ve vánočním shonu a vychutnat si tuto mimořádnou skladbu v umělecky dokonalém prostoru, který se ne náhodou stal národní kulturní památkou. Zrovna tak i tradičně v početném obsazení orchestru i sboru složených z lidí z různých částí republiky. *Václav Revenda*

Tříkrálová sbírka 2025

Tak jako v minulých letech se i v roce 2025 naše farní charita zapojí do celostátní Tříkrálové sbírky. Plánujeme „vyslat“ koledníky na nedělní mše 5. ledna. Velmi bychom uvítali zapojení více dětí a rodičů než letos – máme k dispozici krásné královské pláště a koruny. :) Zájemci se mohou přihlásit formou SMS na číslo 603 519 130. Více informací: trikralovasbirka.cz.

Jindřiška Věrnérová

Jarní prázdniny na běžkách

Jako každoročně i o jarních prázdninách 2025 se chystáme, dá-li Bůh, na běžky. Původně se jednalo o akci určenou pouze dětem a mládeži (jakýsi „lyžák“), ale již po dvě poslední zimy se osvědčilo její otevření i dalším zájemcům, konkrétně rodinám s dětmi. Proto tomu tak bude i letos. Pojedeme zase na Mariánskou v Krušných horách, a to v době jarních prázdnin Prahy 1 až 5, tj. od 8. do 15. února. Kdo by z farníků měl zájem, a to jak z kategorie „starší děti a mládež“, tak „rodiny s dětmi“, necht' se mi co nejdříve přihlásí. Budeme se těšit. *Jan Houkal, farář*

Farní pouť do Říma

V roce 2025, který bude vyhlášen Svatým rokem, plánujeme, dá-li Bůh, farní pouť do Říma. Termín byl stanoven na 18.–25. července 2025, tedy tak, aby se mohli připojit také studenti a učitelé. Zváni jsou přednostně ti, kteří se cítí být našimi farníky a chodí k nám do kostela, pak bude účast nabídnuta i dalším. Veškeré podrobnosti jsou k dispozici v ohláškách nebo na webu naší farnosti. Srdečně vás zveme! *Jan Houkal, farář*

Setkávání maminek s dětmi

Středa dopoledne... Jít s dětmi na hřiště? Nebo začít uklízet, něco vařit? Je tu i další možnost: inspirativní čas pro tvůj život s Bohem a lidmi, (nejen) rodičovská témata, možnost prožít mši s dětmi, kde je nemusíš (tak moc) usměrňovat. Scházíme se ve středu 9.30, vstup ze zadu kostela. Vezmi děti a přijď! Své dotazy směřuj na Janu Zelínovou (tel. 731 384 071)

Dětské katecheze na nedělních mších

Možná jste si všimli, že v neděli na deváté podezřele ubývá malých dětí a na mši v jedenáct jich je naopak čím dál více. Už přesně rok totiž běží dětský program během kázání, obětního průvodu i Otčenáše. Pomáhá nejen přežít mši rodičům, ale i těm ostatním se lépe a ve větším tichu soustředit. Všechny předškolní děti jsou tedy každou neděli srdečně zvány dozadu do Besídky! P. S. Moc rádi uvítáme také další pomocníky na občasných katechezích.

Bára Sedláčková

NĚKOLIK SLOV KE STAVEBNÍM PRACÍM KOLEM KOSTELA

Milí farníci, dovolte několik slov k naší zahrádce za kostelem, jakož i k tomu, jak si kostel „stojí“ v rámci celkové rekonstrukce náměstí Jiřího z Poděbrad.

Nejprve tedy k naší **farní zahrádce**. Koncem října letošního roku se nám podařilo dokončit první etapu několik let připravované revitalizace této zahrádky. Spočívala v rekonstrukci středové cestičky, v úpravě terénu a ostatních zpevněných ploch, včetně opravy odvodnění a kanalizace. Autorem projektu revitalizace se stal architekt David Sopouch, který již téměř 10 let participuje na opravách našeho kostela, v posledních letech se stal jejich projektantem. Návrh několik let zrál, připravoval se, rostl, prošel odbornými konzultacemi, například i s renomovanými architekty Josefem Pleskotem a Miroslavem Cikánem, opakovaně byl schválen naší pastorační a ekonomickou radou, zhotovitel (firma Gardenline) byl vybrán soutěží. Vše podléhá dohledu a podmínkám stanoveným památkovou péčí (zahrádka je součástí kostela, národní kulturní památky). Celková cena (včetně víceprací a dokoupení dlažebních kostek) byla necelých 2,8 mil. Kč. Na část financování máme zažádáno na Magistrátu hl. m. Prahy o dotaci pro rok 2025, jelikož projekty, které bylo třeba uskutečnit již v druhé polovině roku 2024 (což byl náš případ vzhledem k celkové opravě náměstí), mohou být takto zpětně zafinancovány. Druhá etapa revitalizace naší zahrádky – zahradnické a terénní úpravy – se připravuje, s realizací počítáme na podzim roku 2025. **Před zahájením této části bude uspořádána pro všechny farníky veřejná prezentace projektu a diskuze.**

Co se týče oprav celého **náměstí**, které mají trvat až do srpna 2026, jejich investorem je Magistrát hl. m. Prahy, autory architekti Miroslav Cikán a Pavla Melková (ateliér MCA). Celkový návrh rekonstrukce náměstí pochopitelně vnímá centrální postavení našeho kostela a zohledňuje i jeho potřeby. Farnost se účastní všech kontrolních dnů na této stavbě. Snažíme se hájit oprávněné zájmy kostela a farnosti, jeho potřeby a obslužnost jak už během stavby, tak na hotovém náměstí. Participujeme také v otázce „dotyku“ chrámu s náměstím. I přestože vše stojí velké úsilí a takováto stavba vždy přináší pro nás všechny různé diskomforty, jsem přesvědčen, že spolupráce – jak s architekty, tak se stavbou, jakož i se zástupci magistrátu a městské části – je dobrá a konstruktivní.

Milé sestry, milí bratři, vím, že revitalizace naší farní zahrádky u některých z vás vzbudila nečekané vášně. Jsem si vědom, že projekt mohl být předem více a jasněji prezentován. A že navíc obecně platí, že žádný projekt není nikdy dokonalý a nemůže se líbit úplně všem. Přesto věřím, že naše zahrádka rekonstrukcí opravdu nově vykvete. K užitku farníků a kěž by i ke slávě Boží. A bude se nakonec líbit, kěž by i všem.

Jan Houkal, farář

ZPRÁVY Z FARNÍ CHARITY

Krátce

Na činnosti farní charity se domlouváme při našich **pravidelných schůzkách**, které se konají obvykle každé 3. úterý v měsíci od 19 hodin v knihovně v zázemí kostela. Vítáme další farníky a sympatizanty, kteří by se chtěli zapojit, i ty, kdo by nějakou pomoc ze strany farní charity uvítali. Další termín setkání tak bude letos 17. prosince od 19 hodin, v následujícím roce pak 21. ledna a dále.

Na **pomoc lidem zasaženým povodněmi** zaslala farní charita na účet Charity ČR 10 000 Kč. O něco později přispěla prostřednictvím platformy Donio stejnou částkou, a to společenství křesťanské pomoci Boéthéia. Tento zapsaný spolek provozuje v Jeseníku jak Azylový dům pro muže a ženy, tak i Azylový dům pro rodiče s dětmi, a zároveň nízkoprahové denní centrum a noclehárny.

Z peněz farní charity **jsme zaplatili dětem** ze sociálně znevýhodněných rodin rovnátka, dalšímu dítěti stomatologické zákroky, několika školákům družinu a pro dcerku matky samoživitelky sportovní kroužek.

Stále se scházíme nad **zpracováním obínavadel pro Ukrajinu**. Vydrželi jsme i přes léto, vynechali jsme jen srpen. Obvazy třídíme a balíme vždy ve čtvrtek a v pátek po ranní mši svaté, pro pracující jsme zachovali čtvrtek večer.

Znovu jsme také finančně přispěli na **náklady s dovozem pytlů k třídění** a odvážení krabic se stočenými obvazy.

Umíte někdo háčkovat? Tato dovednost by se využila ke zhotovení síťových podkladů pro tzv. covery, tedy maskovací pokrývky na helmu. Pokud se nám ozvete, dodáme model!

Nakoupili jsme **materiál pro Pražskou Kryjivku**, kde také šijí adaptivní oblečení pro raněné. Rusko cíleně ničí energetické zdroje, a tak po celé Ukrajině stále přetrvávají problémy se zásobováním energiemi. Zraněné po operacích je třeba teple obléknout. Při rozsáhlých zraněních musejí mít pacienti často zevní fixátory. Proto se používá speciální oblečení, které se dá zapínat po stranách na suché zipy. Je možné bundy nebo tepláky rozpatat a upravit nebo ušít nové.

Shromažďujeme také (již bohužel obvyklé) **věci pro Ukrajinu**: kromě berlí, chodítek, invalidních vozíků, ortéz a dalších zdravotnických pomůcek jsou teď potřeba hlavně vitamíny či léky proti nachlazení a na bolest. Vybírá se i ložní prádlo, lehké deky, teplé ponožky; fleecové bundy nebo tepláky se hodí případně i lidem bez domova.

Stále se sbírají **potravin y a hygienické potřeby** do košů umístěných před knihovnou v 1. patře zázemí kostela, které pak předáváme rodinám, o něž se dlouhodobě staráme. Na začátku školního roku jsme ocenili i velký dar nových školních potřeb. Díky patří stálým i občasným přispěvatelům.

Každoroční adventní sbírka pro Azylový dům sv. Terezie v Karlíně

I letos bychom chtěli pomoci adventní sbírkou Azylovému domu sv. Terezie v Karlíně (AD), provozovanému Arcidiecézní charitou.

Sbírají se:

- deky, spacáky, stany
- teplé a pouze pánské oblečení: bundy (ne kabáty!), mikiny, tepláky, ponožky, rukavice, šály, čepice a prádlo
- hygienické potřeby: zubní kartáčky, zubní pasty, mýdla, sprchové gely, papírové kapesníky
- trvanlivé potraviny: těstoviny, konzervy veškerého druhu, instantní polévky, cornflakes, müsli, knäckebrot, rýžové chlebíčky, čaj v sáčcích, instantní káva
- vánočky, štolý, cukroví (zejména pro stále klienty, kteří zde stráví Štědrý večer).

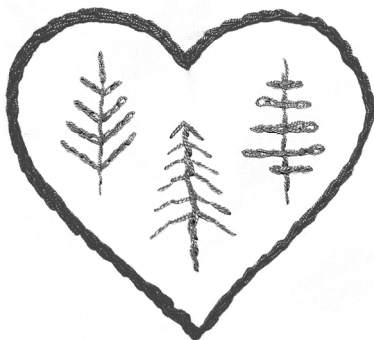
Věci můžete buďto donést do kostela a umístit je v černých koších v 1. patře zázemí (budou označeny jako sbírka pro AD), a to do úterý 17. 12. večer – nebo je zavezte rovnou do AD, Pernerova ulice č. 20, Praha 8 – Karlín, tel. 222 313 738. Stálá služba je tam přítomna 24 hodin denně a ráda věci převezme.

Finanční podporu můžete zaslat na účet 749011/5500 var. symbol 40 (pouze tento symbol podporuje přímo Azylový dům). Kdo by popřípadě chtěl dar uplatnit v daňovém priznání, napište to prosím do poznámky, až budete dar odesílat – dostanete potvrzení. Azylový dům je vděčný i za malé dary! *MIT*

Stromek pro Hájek

– dárek k Vánocům na mnoho let

Kácí se nemocné stromy v okolí kláštera v Hájků u Prahy a budou se sázet nové: buk lesní, jeřáb břek, lípa srdčitá, třešeň, ořešák, střemcha a jírovec maďal. Přispět na stromy můžete i formou dárkového certifikátu pro vaše blízké. Lze vytvořit i cedulku na konkrétní strom se jménem dárce či vzkazem. Pro více informací o vašem stromu můžete napsat na email: stromy@ofm.cz. Příspěvek na výsadbu možno zaslat na číslo účtu: 131-2667660217/0100. *MM*

Spolupráce s Boromejkami pokračuje

O spolupráci s Nadací sester Boromejek jsme psali už vícekrát. Teď na podzim se za námi zastavila předsedkyně správní rady paní Veronika Kimmer, představila farní charitě aktuální projekty, oceňovala dosavadní pomoc z naší farnosti a ujišťovala se, že spolupráce bude dále pokračovat.

Aktuální v tu chvíli byla samozřejmě **pomoc po povodních** na jihu Čech a severu Moravy. V nadaci se soustředili na Město Albrechtice, kde byla zasažena i komunita nejstarších sester boromejek, a na obec Holčovice, která patří mezi nejpostiženější obce v tomto regionu. Úzce spolupracují se zastupitelstvy obcí, v nichž se rozhoduje o rozdělování věcí podle konkrétních potřeb jednotlivých rodin. Paní Kimmer upozorňovala i na poptávku obcí v okolí Jeseníku, kde byly vesnice Písečná, Velká Kraš a Česká Ves postiženy až z 80 % a bude zde nutné strhnout 20 až 30 domů.

Ředitelka naší farní charity Jindřiška Vernerová s paní Veronikou Kimmer z Nadace sester Boromejek (foto MM)

Boromejky stále sbírají **potřebné věci v Hangárech Goretti**. I několik měsíců po povodních jsou stále potřeba vysoušeče, teplomety na propan-butan, kamna, ledničky, pračky a další bílá technika, plynové variče, dezinfekční a protiplísňové prostředky, pracovní rukavice a další. Materiální pomoc je možné doručit po předchozí telefonické domluvě se sestrou Kristýnou (tel: 602 255 431) přímo do skladu Hangárů Goretti, K Šancím 50, Praha 6 – Řepy. V další fázi budou poptávat nábytek a další vybavení.

Pro **půjčovnu zdravotních pomůcek** sbírají v hangárech invalidní vozíky, sedáky do vany, chodítka, polohovací postele a další. Pomůcky půjčují zdarma na půl roku, za tu dobu se obvykle stihne vyřídít vše potřebné se zdravotní pojišťovnou. Často je nutné mít vozík okamžitě k dispozici, aby se člověk dostal například do azylového domu.

Nadace sester Boromejek podporuje stále **pomoc Ukrajině**, o níž jsme už psali. Pro dopravu sbírek využívají nadále Cesty pomoci, z. s., a dvě ukrajinské organizace. Díky spolupráci s místními se jim daří doručovat humanitární pomoc přímo do zasažených oblastí na východě Ukrajiny. Brzy se na nás nejspíš obrátí s prosbou o další pomoc při sbírce – aktuální informace dáme na web farní charity a na nástěnku.

Poměrně nový je projekt **Kola pro Afriku**. Vybírají se jízdní kola dětská i pro dospělé, nadace zajistí opravu a převoz do Gambie, kde slouží při dopravě do vzdálených škol.

Více o činnosti Nadace sester Boromejek, jejich projektech a o spolupracujících organizacích najdete na nadacesesterboromejek.cz. MV

Veřejná pomoc z Úkrytu (Празька Криївка)

Pražská Kryjivka (Úkryt) sídlí nedaleko od nás, v Praze 3. Vě sklep-ním prostoru se tu scházejí Ukrajinci, kteří organizují pomoc pro válkou zasaženou vlast. Přicházejí po práci každý den, jak kdo může, obvykle v čase mezi 18. a 20. hodinou. Vitají i české sympatizanty. Kromě sešívání vyřazených krátkých kusů obvazů zde na osnově vytvářejí maskovací síť, maskovací kryty na helmy, kukly a další. Část pomoci pro Ukrajinu vozíme právě jejich prostřednictvím. Na frontě mají své blízké, tak nejlépe vědí, co je právě potřeba. Zaslali jsme tedy za paní Halinou Vasilenko-Fedis, tentokrát se sbírkou věcí ze Spořilova, a zároveň jsme se ptali na to, jak Kryjivka funguje.

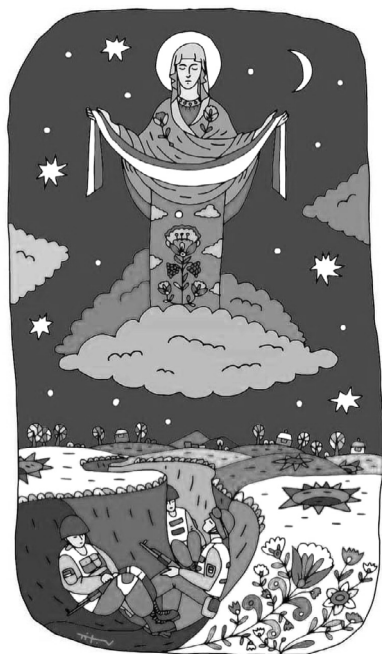

Kryjivka funguje delší dobu, jak to začalo?

V této podobě vznikla Kryjivka v roce 2019. Maskovací síť jsme v Česku začali dělat už v roce 2014, úplně od začátku války. Hned po Majdanu přivezlo Česko na léčení 38 zraněných kluků. Chodila jsem za nimi na Karlovo náměstí, odkud se jeden zraněný vydal rovnou do války. Ještě ani nechodil, ale jel do válečné zóny na vozíku spolu se svou manželkou. Neměli jsme armádu, neměli jsme nic. Začali jsme tím, že jsme ze svých výplat kupovali ve vojenských výprodejích oblečení pro vojáky, protože ti kluci šli do válečné zóny v tom, co kdo měl. Pantofle, zima, žádná armáda. Pak řekl jeden kamarád – uděláme něco společného, něco jiného. Já jsem říkala, že bych tu chtěla mít Андріївські вечорниці – „andrijivski večornici“, to jsou taková tradiční podzimní setkávání ke svátku svatého Ondřeje, sešli se kluci a holky, něco se společně dělalo, přitom se zpívalo, bylo to s hudbou, jídlem a pitím. No, a já bych chtěla při tom dělat maskovací síť. On se ptal, proč zrovna maskovací síť? „Mohli bychom třeba plést ponožky...“ Já jsem říkala, že neumím plést ponožky. „A maskovací síť snad umíš?“ „No, ponožky se nechci naučit,

ale maskovací síť jo.“ Tak jsme začali vyrábět síť. Dělali jsme je od roku 2014 do roku 2018 v Argentinské ulici, pak jsem odjela na Ukrajinu, protože mi hodně onemocněl syn a byla jsem tam s ním do roku 2019, kdy jsem se zničená vrátila do Prahy. Potřebovala jsem vrátit dluhy za léčení syna a něco si vydělat. Pak jsem se ocitla tady v Kryjivce. Přišlo mi škoda, že tak krásná místnost je prázdná, mohli bychom tady znovu dělat maskovací síť. Kamarád mi sestavil první rám a na svátek Pokrov jsme síť obnovili. (Pozn.: Pokrov přesvaté Bohorodice je svátkem pláště Panny Marie Ochránilky.) U nás na Ukrajině ten svátek Matky Boží hodně ctíme, 1. října máme přitom i svátek ukrajinského kozáctva a obránců Ukrajiny.

Panna Maria Pokrova (ilustrace Nikita Titov)

Co děláte a kolik se vás většinou schází?

Bylo nás na začátku málo, asi 3 holky a 6 kluků, scházeli jsme se jen o víkendech. Pak v roce 2022 naši chlapi odjeli do války a my zůstaly tady. Teď už sem chodí přes sto ženských, které sešívají obvazy od vás, dělají maskovací síť a obleky („hejkalý“) a adaptivní oblečení pro zraněné.

Co se změnilo po únoru 2022?

V únoru a v březnu jsme maskovací síť dělali v ukrajinském kostele v Emauzích. Tady v Kryjivce to bylo na začátku zavalené pomocí od českého národa. Bylo to tak dojemné, lidé nosili, co kdo měl, chodili a ptali se, co potřebujeme. Opravdu respekt k českému národu, protože Češi pomáhají ve srovnání s velmocemi nejvíce. Potom se

holky vrátily se sítěmi a k nim sem začaly chodit ty, které musely utéct před válkou. Řekla bych, že je to takové krásné rehabilitační centrum, protože si lidé mohou povídat, probrat to, co se děje u nich doma a každý přitom něco dělá a cítí, že pomáhá. Neviděla jsem, že by tu holky brečely nebo byly smutné. Když jsme takhle pohromadě a něco děláš, tak i ta bída je taková lehčí.

Soustřeďujeme se hlavně na pomoc na frontě – je krásné pomáhat ve škole, ale když neuspějeme na frontě, nebude ani škola. Druhá věc je, že sem přijely ženy z Ukrajiny, jejich manželé jsou většinou na frontě. Chodíme do práce a když něco vy-děláme, dáme peníze dohromady a něco za ně koupíme. Snažíme se kupovat Starlinky (satelitní spojení síť SpaceX umožňující širokopásmové připojení k internetu), jsou tu levnější než na Ukrajině, znamenají spojení s rodinou, mezi sebou, nejen frontové záležitosti. Každý z vojáků potřebuje mluvit s dětmi, se ženou, s maminkou.

Věci od vás někdy vozí Humanitární nová pošta, kam se například pomoc vozí?

Většinou do nemocnic a na stabilizační punkty poblíž frontové linie. Teď od nás potřebovali deky, takové lehké a teplé přikrývky s dutým vláknem, tak se to snažíme sehnat, abychom je tam poslali.

Co vám naopak v poslední době udělalo radost, co vás potěšilo?

Hned si vybavím něco, co je spojené s vámi. U jednoho z kluků, jimž pomáháme, přiletělo hrozně moc Šachedů a všechno jim zničily. (Pozn.: Šahid je iránská munice, bezpilotní autonomní sebevražedný dron určený k ničení pozemních cílů.) Ten kluk volal:

„Potřebujeme aspoň jeden počítač, jakýkoli, aby se dala zpracovávat videa z dronů.“ A já mu říkám: „Jeden tady máme.“ A ten byl od vás. Říkala jsem, že funguje jen v zásuvce, ale to říkal, že je jedno, že to zvládnou. Bylo skvělé, že jsme byli připraveni. Pro ně je životně důležité moci zvednout dron a podívat se, co se děje kolem nich, jinak jsou slepí. Tahle válka je válka dronů. Důležité je hlavně spojení, a jsou to vlastně jejich oči, že se mohou kolem sebe rozhlédnout.

A vždycky mne těší, když sem přijdou děti a dělají síť. Je to krásná podívaná, když vidí, že dělají něco dobrého a důležitého.

Odkud pocházíte? Proč a jak jste přišla zrovna do Čech?

Jsem z Lvovské oblasti, z vesnice u Drohobyče. Říká se, že vaše armáda k nám došla,

někde u nás chodil Švejka, byli jsme součástí Evropy, než k nám přišli Sověti.

Do Prahy přišel brácha, já jsem se přišla za ním podívat ještě před rokem 2014. Měla jsem takovou složitou situaci v rodině, rozváděla jsem se, potřebovala jsem z toho vypadnout, tak jsem jela za bratrem a došla se mi to tady líbilo. Řekla jsem si, zůstanu tu dva, tři měsíce, něco si vydělám.

Ale Praha „zatahuje“, vždycky jsem říkala, že kdo sem přijde jednou, bude se chtít vrátit. Navíc je hrozně podobná Lvovu, občas jdeš uličkami staré Prahy a cítíš se jako ve Lvově. Pak podobnost jazyka, celý život nám povídali o podobnosti ruštiny a ukrajinštiny, jenže čeština a ukrajinština se podobají víc. A mentalita Čechů a Ukrajinců je hodně podobná.

A co vám naopak připadalo odlišné nebo divné?

Když jsem sem přijela, šla jsem po ulici a otáčela jsem se na každého člověka, protože se jmenuji Halina, u nás mi říkají „Hala“, a já všude slyšela „hele, hele, hele“ a na každé „hele“ jsem se otáčela. Protože pro mne to bylo: „Pane Bože, kdo mne tady zná?“

Vtipné také bylo „čerstvý chleba“. U nás to „черствий хліб“ znamená „starý chleba“. Byla jsem tu tak dva týdny, byla jsem v obchodě a zrovna jsem telefonovala s maminkou a ujišťovala se v pekárně, že je ten chleba dnešní a paní prodavačka mne ujišťovala, že je čerstvý. Maminka pak druhý den volala a říkala mi: „Dítě, když ti je tam tak zle, vrať se, když musíš jíst starý chleba.“

Jak můžeme teď pomoci?

Stále jsme rádi za vyřazené funkční telefony, notebooky nebo tablety, powerbanky, svítidla LED. Teď zase začíná zima, tak teplé věci – ponožky, rukavice, fleecové mikiny nebo teplé prádlo. Samozřejmě i nějaké léky na kašel, bolesti, nachlazení – Coldrex, Stoptussin. Ale snažíme se přiložit i nějaké sladkosti, kávu, čaj, bonbony nebo sušené jídlo. Úplně skvělé jsou extra silné hašlerky. Stále je potřeba čisté ložní prádlo v normální kvalitě. Můžete to donést každý den mezi 18. a 20. hodinou na adresu Pražské Kryjivky v Praze 3, Štítného 38.

Tak hodně sil!

Za čas, upřímnost i odvalu děkuje Magdalena Martinovská, asistovala Michaela Valentová

Sbírka pro adaptivní oblečení

Na Ukrajině bohužel každý den přibývá vážně zraněných lidí všeho věku. Často mají pacienti na končetinách zevní fixátory, což snižuje jejich schopnost sebeobsluhy. Adaptivní oblečení je speciálně uzpůsobený oděv, který si nemocní mohou snadno navléci i svléci jednou rukou. Oděv je opatřen suchým zipem v celé délce, takže odpadá navlékání přes hlavu nebo přes kolena a stehna, které právě kvůli fixátoru nebývá možné.

Výrobu tohoto oděvu z běžného bavlněného oblečení zajišťují švadlenky v Českém Krumlově v dobrovolnickém centru Palanitsja, které pro výrobu upotřebí:

- veškerá dámská trika velikosti XL a pánská bavlněná trika všech velikostí,
- bavlněné dámské noční košile všech velikostí,
- bavlněné tepláky pánské, dámské i pánské bavlněné kraťasy, pánské mikiny,
- dětská bavlněná trička, pánské bavlněné trenky.

Pokud máte nějaké bavlněné oblečení, které byste mohli pro tento účel poskytnout, kontaktujte Tomáše Fialu e-mailem na fiala@vse.cz, nebo SMS, WhatsApp či telefonicky na číslo 603 921 095.

Za farní charitu Magdalena Martinovská (mj. autorka autorka ilustrací) a Michaela Valentová

NÁŠ KOSTEL MNE PROSTĚ BAVÍ, ŘÍKÁ FARÁŘ JAN HOUKAL

Někteří z vás jej znají jen zpoza oltáře a ambonu díky sofistikovaným kázáním, kde nešetří hebrejskými a řeckými výrazy. Ti, kdo jej poznali blíže, si ho hned spojí s výlety do hor a charismatickým vedením dětí a mládeže. V posledních letech pak přibyl ještě jeden poznávací prvek – všudypřítomný černý pejsek, se kterým tvoří náš respondent nerozlučnou dvojku. O kom je řeč? To už musí být jasné úplně každému čtenáři – v aktuálním čísle přinášíme rozhovor s našim farářem Janem Houkalem. Příjemné čtení přeje Bára Sedláčková.

Mohli bychom si nejdříve společně shrnout tvůj životní příběh?

Narodil jsem se 20. listopadu 1974 a pokřtěný jsem byl 18. října následujícího roku, tedy právě v den, kdy spolu natáčíme rozhovor. K víře jsem ale vychováván nebyl, rodiče do kostela nechodili, k víře mě nevedli, k jiným dobrým věcem se určitě snažili, byli dobrými rodiči. Uvěřil

jsem sám od sebe, věřím, že s pomocí Pána Boha, v jedenácti letech. A hned jsem začal chodit do kostela. Jenže rodiče byli proti, byl jsem i v pionýru, a tak jsem do kostela dál chodit nemohl, dělal jsem to jen tajně a občas. Jednak ke svatému Matěji, kde jsem celé dětství bydlel, tam jsem tajně chodil i za panem farářem, a pak různě, třeba na dovolené, nebo když jsem přemluvil babičku či dědečka, aby mne vzali. Ale modlil jsem se, po kostelech stále koukal, toužil tam chodit. Aspoň v lese na procházkách jsem pak hledal svaté obrázky anebo kapličky u studánek. Pravidelně jsem na mše svaté

začal chodit až koncem roku 1989, kdy mi bylo patnáct, a od té doby chodím do kostela pořád (smích).

Mám jednu sestru, která také uvěřila v Pána Boha a ve svých šestnácti letech se nechala pokřtít.

Mne hned v těch jedenácti letech napadlo, že bych chtěl být knězem – a od svých patnácti už jsem nechtěl být ničím jiným. Do semináře jsem šel hned po maturitě, strávil jsem rok v přípravě ročníku v Litoměřicích, pak studoval tři roky na pražské fakultě, po druháku jsem absolvoval vojnu, poslední tři roky základního studia jsem pak byl v Římě. Po návratu v létě 2001 jsem rok působil jako jáhen na Dobříši, 22. června 2002 jsem byl

vysvěcen na kněze a následně tři roky působil ve Strašnicích jako kaplan. A rok učil také na Křesťanském gymnáziu v Hostivaři.

Ač jsem původně nechtěl, ve Strašnicích a na gymnáziu se mi líbilo, od září 2005 jsem byl poslán na další studia do Říma, a to na studia dogmatiky, systematické

teologie. Představení původně chtěli, abych učil teologii na fakultě – to jsem sice nikdy neodmítl, ale vždycky jsem chtěl zůstat obyčejným farářem, proto jsem se nevydal akademickou dráhou. Na pražské teologické fakultě sice léta učím, ale jen trochu a externě. Po návratu jsem sloužil od roku 2009 v Brandýse nad Labem, i tam jsem byl rád, a od 1. září 2015 jsem farářem zde, u Srdce Páně. A velmi rád. Kdyby dal Bůh, chtěl bych tady být i nadále.

Krom toho učím v současnosti ještě na Arcibiskupském gymnáziu, v trapistickém klášteře Nový Dvůr či na katechetickém kurzu. A pak náboženství, rozhovory o víře či teologický klub tady u nás ve farnosti. Baví mne to.

Jaká byla tvoje cesta ke kněžství?

Čtenáře asi zaujme, jak je možné, že k tobě myšlenka na kněžství nebo i jen na víru přišla už v jedenácti letech?

Mě to do kostela prostě přitáhlo. Židovský dědeček mi řekl, že jsem pokřtěný. Když mi bylo těch jedenáct, byl tam jeden takový moment, že jsem vešel do kostela svatého Matěje a poprvé se pokřičoval svěcenou vodou. Nevěděl jsem, jak se dělá znamení kříže, ale zrovna tam byl pan farář, který mě vlastně předtím jako miminko i křtil, a vysvětlil mi, jak se dělá kříž. A za tímto farářem jsem pak začal docházet. Předtím si pamatuji ještě jeden moment, kdy jsem asi v šesti letech dostal od jedné řeholní sestry malý křížek v Králíkách, kde jsme byli s rodiči na dovolené. Ten křížek mě fascinoval. Jednou – bylo mi asi deset – jsem si za nějaké drobné koupil malý křížek i v pravoslavném kostele v Karlových Varech, když jsme jeli za maminkou do lázní. To jsou takové tři momenty spojené s křížem. Možná i proto

jsem si vybral jako primiční motto: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří spějeme ke spáse, je mocí Boží.“

Zkrátka a dobře nějak podobně jako se samotnou vírou to bylo i s touhou stát se knězem, prostě přišla a neopustila mne. O kněžství jsem začal snít.

Pak mi samozřejmě na cestě ke kněžství pomohla řada dobrých a věřících lidí, které jsem v životě potkal, pochopitelně zvlášť někteří kněží. A také dědeček, který mne v tom vlastně tak trochu podporoval. Nakonec i rodiče tím, že moji volbu respektovali.

Co byly pro tebe hlavní důvody pro kněžství?

V tomhle věku jsem to neměl tak zracionalizované – měl jsem tam to „chci“, ale neměl jsem tam to „proč“ a vlastně ani pořádně „co“. Dnes už dávno vím a věřím, že kněz – i navzdory svým svým lidským slabostem a limitům – silou svátosti kněžství zprostředkovává a otevírá druhým lidem Boží svět. Zejména svátostnou službou, která je na jeho slabosti nezávislá. A to je důvod, proč člověk má být knězem – aby se stal nehodným nástrojem Boží dobroty.

Je pro tebe těžké být knězem?

Jsem sice slabý člověk, ale knězem jsem rád. Pochybnosti, které k víře patří, se ani knězi nevyhýbají. S trochou nadsázky se mi snadněji pochybuje o Boží existenci než o tom, že kněžování má smysl – to nevím, jestli bychom tady v rozhovoru měli nechávat (smích).

Samozřejmě, kněžování je náročné, ale všechno, co člověk dělá, je i nějak náročné. I tvé mateřství je těžké a radostné zároveň.

A jaké je pro tebe být knězem v naší specifické, městské farnosti? Četla

jsem jednou, že ses dřív chtěl stát venkovským farářem...

Líbí se mi tu. Má to svá úskalí – je to farnost v centru města, což znamená, že není tak silný komunitní rozměr, kostel je často takřkajíc průchozí. Zase do něj ale přichází poměrně hodně lidí. Vnímám to tak, že kněžská služba v našem kostele má být především službou svátostnou a ve víře vzdělávací. Farnost ale nabízí mnohem víc, otevřený kostel, prohlídky, charitu, kulturu, zázemí a tak dále. To zdaleka nestojí jen na mně, je zde i otec Petr, další spolupracovníci a obětaví dobrovolníci. Ale farář, kromě toho, že je kněz, musí být toho všeho nějak správcem, jakýmsi manažerem farnosti. Což obnáší opravdu celou řadu věcí, činností a odpovědností. Naštěstí mne třeba i ty stavební věci celkem baví. Náš kostel mne prostě baví.

Jaké je pro tebe být knězem v současné katolické církvi?

Katolická církev je naše společenství lidí kolem Pána Ježíše, do kterého jsme prostě vrženi, každý se svým úkolem. Je to prostředí našeho křesťanského života, je v něm Boží i lidské dohromady, měli bychom je mít aspoň nějak rádi. K ožehavým tématům týkajícím se současné církve se snažím veřejně spíše nevyjadřovat. Ne snad ze zbabělosti, ale že mi to prostě nepřísluší. Jsem rád, že jsem obyčejným farářem, že nemám žádnou funkci, žádnou bych nikdy ani nechtěl. Tím pádem si můžu dovolit luxus zabývat se jen problémy první linie, nakolik mi to přísluší. Snažím se veřejně příliš nevymezovat. Chápu, že jiní kněží se třeba k celocírkevnímu dění vyjadřují více, ale já v tom své poslání nevidím. Ostatně mnoho věcí je dnes tak složitých, máloco je černobílé a málokdo

do nich může mít opravdu správný vhled. Já se na to necítím.

Co by měl být hlavní úkol církve navenek a plní to?

Úkolem církve je zprostředkovat křesťansky Boha. Dokud vysluhuje svátosti a hlásá Boží slovo, tak to nějak dělá. Jsme to my lidé, kteří to Boží v církvi svou slabostí zastihujeme. Jsou věci podstatné a nepodstatné, jsou věci svaté a hříšné, ty všechny v církvi nějak jsou. S tím podstatným bychom měli souhlasit, o nepodstatném můžeme diskutovat, s hříšným souhlasit nemůžeme. Ale k hříšníkům musíme být milosrdní, protože i my jsme hříšníky a milosrdenství Boha i druhých lidí potřebujeme.

Když se řekne tvé jméno, vybaví se mi hory a práce s mladými lidmi. Platí to?

Máma byla učitelka, babička a táta taky, sestra učí zpěv, a tak člověk k tomu učitelování tihne možná i geneticky. Jezdil jsem taky celé dětství na tábory, v létě i v zimě, a tak se snažím něco podobného organizovat dál v křesťanském duchu, i když postupně stárnu. Rád bych dětem zprostředkoval zkušenost party, kde je víra v Pána Boha normou. A i zkušenost hor. Zpočátku jsem byl vůči mládeži takový kněz – starší kamarád, potom jsem se přesunul do role rodiče a jednou se přesunu do role dědy. A tak doufám, že někdo mi včas řekne, že už to stačí (smích).

Je pravda, že už třeba jednodenní výlety či víkendové duchovní výjezdy nepořádám, na to si už starý připadám. Ale dětem a mládeži se věnovat snažím pořád. Stále rád organizuji letní tábory pro děti i mládež a zimní výpravu na běžky. V tom mi samozřejmě pomáhá tým spolupracovníků.

A věnuji se učení náboženství, rozhovorům o víře pro mládež či připravám na biřmování.

Pokud jde o turistiku, nejsem velký cestovatel do ciziny. Necháme-li stranou krásné Slovensko, mám rád všechny české hory, všude je hezky, v poslední době jsem si zamiloval Šumavu. Ale moji stálíci jsou Krušné hory a v nich naše oblíbená Mariánská.

O tobě se mluví jako o člověku, který má na práci s dětmi charisma. Co na tom máš vlastně rád?

Že děti a mladí jsou ještě otevření a určitě méně zkažení než my dospělí. Má to smysl se jim pokusit přiblížit Pána Boha, pokusit se je nadchnout pro dobro. A zároveň nezastírat, že nikdo z nás není dokonalý. Můžeme mít naději, že snad něco dobrého a Božího v těch mladých lidech a dětech zůstane. Jejich otevřenost je zároveň něčím, co mne oslovuje, fascinuje, nabíjí a zahanbuje zároveň. Děti a mládež dávají velmi rychle i zpětnou vazbu, ať už kladnou, nebo zápornou.

Jak vypadá tvůj každodenní duchovní život?

Vzhledem k množství povinností to asi není žádná sláva. Kněz má ale tu výhodu, že slouží mše svatě a má povinnost se modlit breviář. A připravuje si kázání. Při tom všem se mimo jiné nějak konfrontuje i s Božím slovem. Ale určitě bych měl víc času věnovat vnitřní modlitbě, adoraci.

Máš nějaké doporučení, jak si udržovat osobní vztah s Bohem, i když na to člověk třeba jen těžko nachází chuť a čas?

Mám – opravdu jediné doporučení je si ten čas najít. Stejně jako ve vztahu s člověkem je zásadní čas, který spolu strávíme, stejné je to i s Bohem. Karl Rahner krásně říká, že nebude-li křesťan dneška mystikem, nebude křesťanem vůbec. O modlitbě se nesmí teoretizovat, modlitba se musí dělat. Může to být jakákoli modlitba – všechny formy modlitby jsou dobře.

Je to ale jako ve vztahu – člověk musí být otevřený, a to i Pánu Bohu. Víra sama o sobě nás asi ještě nespasí. Možná je to trochu podobné vztahu dvou lidí, z nichž jeden by byl dobrák a jeden zlý. Zlý se má měnit vztahem s dobrým k lepšímu, ale musí se mu otevřít. Bůh je absolutní dobro, ale musíme se mu otevřít. Pokud tak ne učiníme, je to podobné, jako když ten zlý se dobrákem nijak ovlivnit nenechá, anebo v horším případě toho dobráka začne jen využívat a zneužívat, najde v něm jen potvrzení svého sobectví. Je-li tomu tak ve vztahu s Ježíšem, i křesťanství může být paradoxně na škodu. Kéž by tomu tak ale nikdy nebylo, to by byla největší škoda.

Dávat čas modlitbě je tedy jen předpokladem – klíčem je právě otevřenost Bohu a také skutečnosti světa, za níž je Bůh také. Modlitba je na to, aby vytvořila prostředí pro komunikaci s Bohem. A vzhledem k tomu, že Bůh je opravdu absolutní dobro, je velká naděje, že když se člověk otevře, to dobro zakusí. A pozitivně ho to ovlivní. Je ale potřeba velké trpělivosti a vytrvalosti v bazálních modlitbách, a to i tehdy, když se nám zdá, že necítíme nic. Je to podobné jako čekání u prázdného hrobu, než se objeví Zmrtvýchvstálý.

Co ti pomáhá překonávat těžší období ve víře?

Určitě už samo kněžování, víra a zkušenost, že to má – Bohu díky – smysl. A pak, co asi pomáhá každému. Snažit se dělat to, co z víry vyplývá, ale je i obecně lidské: skutky lásky. A pak vztahy s věřícími a dobrými lidmi, zvlášť jsou-li vzdělanější a zbožnější než já.

Důležité je ale na Boha v životě nepřestat trpělivě čekat, modlit se. Někdy se pak stane něco vlastně až zázračného. Člověk

zakusí Boží blízkost. Najednou se svět rozsvítí, Bůh se zdá jasnější, blízký, jsoucnější. Ale na to se musí právě počkat. Jako apoštolové museli počkat na proměnění na hoře, jako Máří Magdalena musela čekat u prázdného hrobu. Jsem přesvědčen a věřím, že tyto chvíle nejpozději v momentu smrti přijdou.

Kde bereš inspiraci, ať už pro kázání, nebo pro svůj duchovní rozvoj?

Pokud jde o kázání, snažím se je vnímat jako způsob přiblížení Boha a přátelství s ním slovem, jako snahu o pojmenování dobra. Co člověk řekne, mělo by ho i samotného nějak zavazovat. Kněz by měl v kázání hlásat Boží ideály, které jsou ovšem vždy větší, než sám dokáže žít. Neměl by svým slovem na druhé nakládat zbytečná břemena, kterých se sám nemusí ani prstem dotknout.

Co do obsahu kázání, tak zdrojů je samozřejmě povícero: vlastní studia, přemýšlení o věcech Božích i lidských, kéž by i modlitba. Spoustu inspirace přináší život, druzí lidé a jejich dobrý i zlý příklad. A vlastní zkušenost, dobrá i zlá. Tohle všechno dohromady nějak může inspirovat kázání. Kněz by však jím měl vždy ukazovat na Boha a dobro, ne na sebe či něco jiného. V praxi pak čerpám inspiraci i ze svých dřívějších kázání, recykluji něco už řečeného (smích).

Pro mě je teologie asi hodně důležitá. Čtu rád, i když v poslední době na to mám minimum volného času. Mám rád teologii, líbí se mi z ní vlastně skoro všechno. Z teologů 20. století mám obzvlášť rád Karla Rahnera či Josepha Ratzingera. Ze středověkých zejména Anselma nebo Bonaventuru. Ze starověkých Ireneje či Justina. Ale inspiruje nejen teologie, přemýšlení o Bohu, ale i život lidí s Bohem, ať už ho znají nebo ne. A v něm jsme vždy

my, lidé. Každý máme ve svém okolí tolik lidí, kteří nás mohou v dobrém inspirovat – vždyť vy všichni mě inspirujete! Věřím, že to není fráze, ale že to tak nějak prožívám.

A kde bereš energii a motivaci v těžkých chvílích v každodenním životě?

Asi bych měl říci něco duchovního, ale schválně řeknu něco spíše světského. Mojí velkou radostí se stal můj Quido, pejsek, kterého jsem před dvěma lety dostal. Netušil jsem, že člověk si může zamilovat psa (smích). Navíc se už zdá být celkem vycvičený, bylo to ale náročné, protože zpočátku jsem to vůbec neuměl.

Pochopitelně nejzásadnější je ale vztah s Bohem a také s lidmi, z těchto vztahů, ze setkávání se s Boha a lidmi bychom měli čerpat sílu především. Pak je i řada dalších věcí, třeba i takové malování tabulí na náboženství, to je také docela dobrý relax. Mám velmi rád pěší turistiku, hory a les. Asi mám rád výkony, tak když naskočí kilometry či nadmořská výška, je to lepší (smích).

O čem poslední dobou přemýšlíš, jaká jsou teď tvoje aktuální témata?

Z duchovních témat mne v současnosti asi nejvíce fascinuje proexistence – žít pro někoho, pro něco, pro nějaký vyšší smysl, který přesahuje moje zde a nyní. To se týká každého člověka stejně. Zajímá mě také jedinečnost křesťanství v pluralitě náboženství nebo otázka tajemné Kristovy přítomnosti v různých jeho podobách. Snaha vnímat Boha všude tam, kde to jde, v různých intenzitách, i mimo hranice našeho křesťanství, mimo hranice naší bohoslužby a mimo hranice naší víry. Spolu s tím ale i snaha vnímat jedinečnost Boží přítomnosti právě v křesťanství, zvláště ve svátostech. Křesťanství je jedinečné,

ale ne jediné. V jeho jedinečnost – aspoň subjektivně – věřit musíme. Proč bychom pak byli křesťany? Ke křesťanské víře patří, že přítomnost Boha je v ní intenzivnější než jinde, přinejmenším pro nás.

Akcenty na různá témata se mi v životě mění. Čím je člověk starší, tím více vyvstává to jediné a snad nejpodstatnější téma – snažit se mít navzdory svým slabostem rád Boha a lidi. Tedy téma lásky, proexistence, obětavosti a schopnosti rozdávat. Tím vůbec netvrdím, že bych něco takového dokázal, ale vnímám toho důležitost.

Jaké jsou tvoje plány do budoucna?

Kdybych mohl být jako kněz, i navzdory svým slabostem, aspoň trochu užitečný, byl bych moc rád. Kdybych mohl sloužit dál v naší farnosti, byl bych také rád. Myslím, že nemám žádné vyšší ambice. Ale jak dá Bůh a dá-li Bůh, jak píšu každou neděli na konci ohlášek.

Děkuji za rozhovor!

Kontakt na otce Jana

Na otce Jana se můžou kdykoli s čímkoli obracet farníci, věřící i nevěřící. Jak na to?

- Před každou mší můžete využít možnosti **zpovědi**.
- Na zpovědi, ale i na **duchovním rozhovoru** či pomoci s jakýmkoli tématem se můžete domluvit i individuálně.
- Pokud byste se rádi s otcem Janem lépe poznali, je možné ho **pozvat i k sobě domů** nebo třeba na oběd.
- To vše je možné ideálně po telefonické domluvě. Číslo na otce Jana je 602 471 210, je možné ho najít také na webových stránkách farnosti.

SETKÁNÍ NAD TÉMATEM

Registrovali jste, že v ohláškách po nedělní mši se občas oznamuje jakési „setkání nad tématem“? A chtěli jste vědět, co to vůbec znamená? Snad vám pomůžou následující řádky.

Vše začalo v březnu 2020, kdy papež František oznámil, že bude probíhat synoda o synodalitě. Slovo synoda pochází z řečtiny a znamená něco ve smyslu „společně na cestě“. V synodě o synodalitě jde proto o to, aby církev byla „synodálnější“, aby všichni – mladí i staří, biskupové, kněží, řeholníci a laici, ženy i muži – kráčeli po stejné cestě spolu, aby každý byl zapojen a nikdo se necítil vyloučen.

Aby celý Boží lid byl zapojen do synody, začalo to na úrovni farností – tam menší skupinky diskutovaly nad otázkami, které se připravovaly v Římě. I v naší farnosti se vytvořila taková „synodální skupina“ a během zimy 2021–2022 jsme se scházeli každý týden a probrali jsme 10 tematických okruhů, mimo jiné třeba spoluzodpovědnost za misijní poslání, jak vést dialog v církvi a ve společnosti nebo autorita a spoluúčast. Výsledky našich setkání jsme poslali arcidiecéznímu synodálnímu týmu, který připravil shrnutí výstupů všech 200 skupinek v pražské arcidiecézi a poslal je dál. Potom následovaly národní, kontinentální a celosvětové fáze synody.

Práce ve skupince se nám líbila a po jejím skončení jsme si řekli, že se chceme dál setkávat. Rozhodli jsme, že se budeme nadále scházet přibližně jednou měsíčně, a pokračovat ve vzájemném sdílení. Nejsme tedy už „oficiální“ synodální skupina – i když se samozřejmě pořád zajímáme o aktuální vývoj v synodálním procesu. Pokaždé ale vybíráme téma, které nás zajímá, ale se synodou nemusí nutně přímo souviset. Dosud jsme probrali témata jako ochrana životního prostředí z pohledu křesťana, žena v církvi či jak slavíme neděli. Setkání nemají podobu klasické diskuze, do určité míry používáme tzv. synodální metodu, která byla doporučena pro setkání synodálních skupinek. Začínáme chvíli společné modlitby, abychom poprosili Ducha svatého o jeho přítomnost mezi námi. Následuje krátký úvod k tématu a potom první kolo, kde každý má příležitost se vyjádřit a odpovídat na otázky, které jeden z nás připravuje dopředu – ostatní jenom poslouchají. Až potom přijde druhé kolo, kdy účastníci reagují na to, co slyšeli, a říkají, jaké podněty byly pro ně důležité. Cílem ovšem není prosadit své vlastní stanovisko, ale poslouchat názory druhých. Synodální proces totiž klade velký důraz na naslouchání.

Až tedy příště v ohláškách uslyšíte zmínku o Setkání nad tématem, snad už budete mít lepší představu, o čem jde. A pokud se vám to zdá zajímavé, můžete se k nám přidat. Scházíme se zpravidla druhý čtvrtek v měsíci v 19.15. Rádi vás uvidíme.

Peter Stephens

ZAPOJTE SE

Mnozí z nás by se rádi více zapojili do farnosti, přispěli svou rukou ke společnému dílu anebo jen chtějí pomáhat a vlastně nevědí, jak. Připravili jsme pro vás malý přehled příležitostí. U každého bodu najdete kontaktní osobu, na kterou se můžete obrátit, pokud se chcete zapojit, ale i pokud pomoc zatím jen zvažujete. Předem vám všem děkujeme!

Hroby naší farnosti

Farnosti patří hrobka kněží, kteří u Nejsvětějšího Srdce Páně sloužili, staráme se také o hrob po naší varhanici, paní Leonardě Bayerové. Hledáme někoho, kdo by občas zašel na Vinohradský hřbitov zkontrolovat jejich stav a případně zajistil běžnou údržbu. Tedy asi dvakrát do roka zašel hroby umýt, odklidit zvadlé kytky či vypálené svíčky, případně nahlásit, co by bylo potřeba opravit. Můžeme začít společně, ale možná se pak domluvíte s přáteli z farnosti. Kontakt: Michaela Valentová (tel. 721 303 100, michaela.valentova@seznam.cz)

Odklizení sněhu

Při každé sněhové nadílce je třeba přede mši umést hlavní schody a vchod do kostela či příjezdovou cestu na zadní zahrádce – teď na to je paní kostelnice bohužel sama. Moc oceníme, když se najdou dobrovolníci, které by čas od času bylo možné v případě potřeby oslovit. Kontaktní osoba: Jan Houkal (tel. 602 471 210)

Úklid kostela

Každý týden probíhá úklid našeho krásného kostela – bylo by skvělé, kdyby se zapojilo víc

lidí tak, aby se mohly střídat dva, nebo dokonce tři uklízeční týmy. Není třeba se přihlašovat, stačí přijít kterýkoliv čtvrtek v 18.45. Těšíme se na nové zájemce!

Farní charita

Jednoduché je zapojit se do zpracování obvazů, u něhož se schází celá řada lidí z farnosti. Jsou to takové novodobé „tácky“ nebo draní peří. Obdobně hledáme někoho, kdo rád háčkuje nebo šije – aktuální témata nám stále přináší pomoc pro Ukrajinu. Občas někdo poptává doprovod seniorů k lékaři nebo na procházku, někdy hledáme doučování pro děti. Pokud byste nějakou pomoc nabízeli nebo potřebovali, dejte vědět. Kontakt: Jindřiška Vernerová (fchsrdcepane@praha.charita.cz)

Prohlídky kostela

A na závěr nabídka pro milovníky zdejšího kostela, kteří by se rádi stali dobrovolnými průvodci a čas od času se ujali skupiny studentů, turistů či odborníků. Věříme, že prohlídky mohou být zábavným koníčkem pro umělecké nadšence v důchodu i cennou praxí pro studenty. Kontakt: Michaela Skalická (farnost@srdcepane.cz)

Zprávy od Srdce. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno 1. prosince 2024. Redakce: Jan Houkal, Maria Mlada Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Grafické zpracování: Terezie Kopřivová. Foto na titulní straně: Petr Neubert. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz